

Nový Jeruzalém č. 8/2018

Zpravodaj pro 224. prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh)
v Olešné u Nového Města na Moravě - v úterý 14. srpna 2018 v 18 hodin.

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Lísku.

Ve čtvrtek 12. července přijelo a přišlo na pouť NJ do Lísku čtyřmi autobusy, auty a pěšky asi 220 poutníků. Svátost smíření udělovalo 5 zpovědníků - Pán Bůh zaplat' za jejich obětavou službu. **Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:**

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
- 3) o vzrůst víry v našem kraji
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír z hříchy celého světa

Kázání P. Miloslava Kabrdy, SDB na pouti NJ ve Lísku:

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět' se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. Neuveď nás do pokušení, ale zbav nás od zlého. Amen. **Vědomí Boha. Vědomí Boha, ať už je dáno oslnivým roztržením nebes nebo tím, že zaslechneme jemný šepot hlasu ve svém svědomí. Vědomí Boha stojí na počátku i u cíle našeho duchovního vnitřního života. Na počátku i u cíle veškeré zbožnosti.** Je kofenem opravdu nejostřejšího rozdělení lidstva, k němuž se **Písmo znovu a znovu vrací.** Totiž na moudré, kteří mají Boha stále před očima a na pošetilé, kteří na něj nedbají. **První probuzení duše vůči Boží skutečnosti působí bázeň před Pánem, která je počátkem moudrosti.** A závěr života by měl přinést moudrost dokonalých, porod lásky, kterým člověk zakusí, že je v něm Bůh živě přítomen a bude naplněn touhou po **plném vědomí Boha,** kterým je patření na jeho tvář v nebi. Nejhorší v naší době není prudce bojový ateismus, který už svou násilností nechtěně svědčí o tom, že Bůh je, nýbrž **nedostatek zájmu o Boha nebo nedostatek smyslu o jeho skutečnou existenci mezi těmi, kdo si říkají křesťané.** Bůh není přítomen v jejich životě. Jeho existenci sice nepopírají, ale v praxi se blíží k nevěřícím. Mnozí z nich jaksi předpokládají, že veškeré křesťanství spočívá hlavně v příkázání: „**Miluj svého bližního**“ a s prvním příkázáním souvisí jen vzdáleně. Katolíci žijí v pohodlné lhostejnosti vůči tomu, co nás převyšuje. Nebouří se proti tomu ani to nehledají. Náboženství jako sociální službu vidí všude kolem sebe a uznávají je. Náboženství jako něco, co souvisí s Bohem vůbec neznají ani nepostrádají. Náboženství pokleslé, průhledně zamaskované v uctívání člověka je přirozený důsledek odvržení nadpřirozené autority a dogmatu. **Přijdeme do kostela ... a bavíme se. Tady je trůn Nejvyššího, tady musíme v tichu a v úžasu klečet před oltářem a ne se bavit.** Není pravděpodobné, že by takovému uctívání člověka katolíci zcela propadli. Ale může se stát, že v praktickém životě zaujmou podobný postoj, že začnou klást příliš velký důraz na humanitární a sociální stránku Církve. Staráme se o hospice, pomáháme všude možně ve světě, adoptujeme si děti z dálky a posíláme peníze na Charitu a na kde co. **Ale to není to podstatné.** Žijeme v době, která se ze všech sil snaží řešit sociální otázky a vyzývá katolíky, aby ospravedlnili svou víru konkrétními úspěchy na tomto poli. Tak se říká, že restituce jsou proto, že Církev chce stavět nemocnice, hospice – to není pravda. **Úkolem Církve je přitáhnout Boha do tohoto světa,** aby svět znovu poznal, jak potřebuje Boha. A na to nepotřebuje ani hospice, ani Charitu, ani nic. **Potřebuje kostely a klečet v nich. Potřebuje mši svatou, svatou zpověď.** Vědomí, že učení Církve přináší v této oblasti skutečně velmi mnoho může vést věřící k tomu, aby mluvili a jednali tak, jako by sociální problém byl hlavní starostí Církve a ne něčím vedlejším, jakkoli důležitým. **Opavdovým posláním Církve je přivést svět zpátky k Bohu.** Aby si Ho uvědomil jako svrchovanou a podivuhodnou skutečnost a **své vlastní Nejvyšší DOBRO.** To je úkol Církve, úkol farnosti, diecéze. To je úkol každého z nás, abychom ve svých rodinách se **snažili přivést svoji rodinu k Bohu.** Aby si naši nejbližší uvědomili, že Bůh je svrchovaná a podivuhodná skutečnost. **Že Bůh je Nejvyšší DOBRO.** To platí zcela rozhodně a **pokud Církev toto poslání splní, pak zavládne mezi lidmi spravedlnost a pokoj.** Dokonce i dostatečný hmotný prospěch, jak to Pán slíbil těm, kdo hledají

nejprve Jeho království. Všechno to nastane teprve tehdy, když **Církev splní svůj hlavní úkol.** Dokáže ve světě znovu probudit **vědomí Boha.** To je zdaleka nejnáléhavější, nejtěžší potřeba naší doby. **Přivést lidi k vědomí Boha.** A to je základní podmínka také pro obnovu Církve samotné. **Vědomí Boha,** které by měl mít katolík, je nadpřirozené - pramení z ctnosti víry vlité do naší inteligence Bohem. **Je to tedy Boží dar.** Avšak stejně jako jiné dary se může a má rozvíjet. Rozvíjení spočívá v cvičení, které bychom mohli nazvat: „**Přebývání v Boží přítomnosti.**“ Nejde o to, abych přišel domů a začal vykládat svým dětem a vnoučatům o tom, že je tady Bůh a že si toho mají všimnout, ale jde o to, abych **já sám vědomě přebýval v Boží přítomnosti. Bůh je přítomen a jsem-li v milosti posvěcující, je přítomen v mé duši a je tam přítomen tak, že MLČÍ! A jestliže ho chci já uctívat, tak ho mám uctívat stejným způsobem, totiž MLČENÍM!** Vnější mlčení, které zachováváme tady před Nejsvětější svátostí, je jenom znamením vnitřního mlčení před Bohem v naší duši. Když budeme vnitřně mlčet a klanět se, nemůže nás chytit amok a rozčilovat se, vysvětlovat druhému, apoštolovat, přemlouvat druhé, přesvědčovat – to je k ničemu. **Musím se klanět ve svém srdci Bohu, žít v Boží přítomnosti.** Jako procházku na slunci získáváme světlo, teplo a sílu – podobně **prebýváním v Boží přítomnosti získáváme od Boha duchovní světlo moudrosti, teplo lásky a sílu k horlivému konání dobra.** To je rozvinutí výzvy svatého Pavla Efesanům, abychom žili jako děti světla. **Ovoce tohoto světla záleží ve všestranné dobrotě, spravedlnosti a v životě podle pravdy.** Náboženství a křesťanská víra není hlasitě vyznávání, ale mlčení v tichosti před Bohem, který je v **Nejsvětější svátosti v kostele a který stejným nebo podobným způsobem je v mém srdci.** Tady je pod způsobou chleba se svým lidstvím i božstvím, se svým tělem i duší. V mém srdci není ve svém lidství, tam je duchovně přítomen. Všichni jsme se možná už setkali s lidmi, kteří se naučili stále chodit v **Boží přítomnosti a viděli jsme, jak z nich září děti světla.** Připadají nám jako lidé, kteří dýchají vzduch z jiné země. Ve srovnání s druhými působí jako **živí vedle mrtvých.** Anebo ještě lépe – tyto lidé jakoby byli vzhůru, zatímco ostatní trápí sny a straší je neskutечно. Co potřebujeme k tomu, abychom si navykli žít v Boží přítomnosti? Především **musíme vědět, jakým způsobem je Bůh s námi.** Musíme znát nějakou praktickou metodu, jak **Boží přítomnosti věnovat pozornost** a konečně tuto metodu často a vytrvale cvičit. Poslední podmínka předpokládá **rozhodnutí a sebekázeň.** Například sebekázeň v mlčení. Umět občas zavřít dveře před hlukem světa. Žijeme v době, kdy se musíme víc než, kdy předtím skutečně snažit, chceme-li si **uchovat místa a okamžiky mlčení.** Často to není možné ani v kostele. Přijdu do kostela a hned mě souseď něco vykládá. Před padesáti lety – všichni mlčeli, protože každý měl ve svém srdci co říct Pánu Ježíši. Modlitba sv. růžence je mimo jiné pomůcka, abychom se přede mší sv. nebavili! **Životní tempo se stalo zbesilostí a téměř každý domov, každá hodina je naplněna hlukem mnoha velkoměst.** Pozorujeme, jak vyvádí někde v Thajsku chlapce ze zatopené jeskyně – bratři a sestry, to je hanebnost nejvyššího stupně. Protože v Jižní Americe na plantážích pracují děti a ty **nemají naději,** že je někdo vysvobodí. V Africe i jinde v Asii – děti ještě mladší než ti chlapci – naprosto bez naděje. Nebo ve Vietnamu – Američani tam házeli ten plyn a já nevím co všechno – dodnes se tam rodí děti bez rukou, bez nohou, **bez naděje.** A my tady budeme skákat kolem dvanácti chlapců. **Pán Bůh zaplat', ale nesmíme zapomínat na mnohem větší množství těch, na které nikdo nevzpomene, kterým nikdo nepomůže, za které se nikdo nepomodlí, ale navíc nemají naději na záchranu. Jedinou nadějí pro ně je smrt!** Více a více nám všem chybí hloubka a usebranost. Svět se pohybuje stále rychleji. Pohyb se násobí a zesiluje ve všech podobách – morální, intelektuální i fyzické. A pod tímto pohybem se skrývá zpomalení základní hybné síly. Víříme rychleji, ale postupujeme méně. Je to všeobecná slabost. Všechno, co žije, se těžko dokáže usebrat, soustředit a pevně spočinout v jádru srdce. **Všechna naše síla spočívá v modlitbě a ve víře, které jsou v naší duši živěny usebraností a skrytostí – oním návykem vnitřního života, který jediný podporuje svatost, světlo a lásku.** Každá vnější činnost, jakkoli dobrá nebo dokonce zbožná nás uvádí v nebezpečí rozptýlení a ztráty Boha. A proto je třeba **být velmi bdělí.** Když si totiž nedáme pozor, může se stát, že začneme zneužívat i samo náboženství jako způsob, jak uniknout před Boží skutečností. V hloubi duše víme, že Bůh na nás čeká v samotě našeho srdce. **A chceme-li se s ním setkat musíme obětovat své vlastní já, své vlastní představy – i o modlitbě.** Té samoty a oběti se bojíme a tak přesvědčujeme sami sebe, že

služba Bohu od nás vyžaduje mnoho věcí: obnovu liturgie, organizaci Církve, udržování vztahu se světem a podobně. To vše je dobré, ale není to **to hlavní**. Dříve nebo později se musíme setkat se **skutečností Boha v nás**. A budeme opravdu šťastni, když se k tomu odhodláme spíš dříve než později. Kdo tráví život v rozmařilosti při pohledu na nebe, radost nepocítí. Už tam nic nečeká. My máme nebe na zemi. A **nebe, které nám připravuje Pán - ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo** – o to nestojíme. Máme plnost darů teď, to je nebezpečí. Všechny duše nejsou stejně silné. Jedny jsou pevné jako kámen, jiné jsou slabé jako dým. **Dýmu podobné jsou pyšné duše**. Jako vítr odnáší dým neznámo kam, tak je nepřítel vleče kam chce. Bud' nemají trpělivost anebo je nepřítel lehce oklame. Avšak **pokorné duše zachovávají Boží přikázání a stojí v nich nepohnutě jako mořský kámen, o který se tříští vlny**. Svěřili se do Boží vůle, myslí hledí na Boha a Pán jim dává milost Ducha Svatého. Takže už nikam nelze uniknout – ani vylétnout výš ani sestoupit níže do propasti před ozvěnou věčnosti. Ta dotekem ze všech stran, proniká každý tvůj krok a nezbyvá než jít jí vsříc se srdcem čistým docela do ní ponořený! **Věřím v Boha Otce všemohoucího, stvořitele nebe i země.....Zdravas Maria.....**

Po zaplacení autobusů a nutné režie jsme na potřeby poutí Nový Jeruzalém darovali **6 542 Kč**. Pán Bůh zaplatí. Poděkování patří také místnímu faráři otci Karlu Rozehnalovi a všem farníkům z Lísku, kteří celou pouť velmi dobře a obětavě organizačně připravili. **A hlavně - díky za každodenní modlitbu na výše uvedené úmysly poutí NJ.**

Představení a rozhovor s novoknězem P. Tomášem Maradou, kaplanem u sv. Jakuba v Brně, spirituálem studentského domova Petrinum v Brně – hlavním celebrantem poutě NJ v Olešné: Stručné představení – věk, dětství, mládí, studia, působíště

Jmenuji se Tomáš Marada, jsem z Hodonína. Je mi 28 let, před seminářem jsem studoval konzervatoř na housle v Brně. Hudbě jsem se věnoval už od mala, rád ale vzpomínám i na fotbal nebo hokej na zamrzlém rybníku a vůbec na všechny ty normální věci, které ke spokojenému dětství patří. Jako jáhen jsem byl ve Žďáře nad Sázavu II, nyní jsem kaplanem u svatého Jakuba v Brně a spirituálem na Petrinu, církevním domově pro mládež. **Otče, co podstatného jste se v dětství naučil od rodičů?** Pracovitosti a v jistém smyslu podnikavosti. Například tatínek je amatérský houslař. Něco si přečetl, posháněl potřebné nástroje a naučil se vyrábět housle jen tak doma na koleni, aniž by to u někoho studoval. **Co bylo tím nejdůležitějším impulsem pro rozhodnutí stát se knězem?** V trapistickém klášteře jsem jednou viděl, jak opat zaopatřoval staříčkého mnicha. Ten mnich se chystal před Boží soud s velkou bázní. Protože i když se za lidi modlil celý život, bylo vidět, že si uvědomuje, že se mohl modlit ještě víc a lépe. Řekl jsem si: A čím lepším než modlitbou za jiné bys mohl naplnit svůj život ty? Bylo jasné, že ničím. Ani houslemi, ani žádnou jinou prací nebo povoláním. **Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem?** Je to pár kněží z naší diecéze a jeden řeholník, kteří by myslím byli raději, kdybych si jejich jména nechal pro sebe. **Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější?** Sloužit mši, modlit se, upevňovat pouto k Pánu Ježíši. **Co může věřící člověk dělat pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí?** Bojovat proti nevěře ve svém vlastním srdci. **Co vidíte jako důležité, na co kladete důraz ve Vaší práci, ve svém životě?** Jen jedno je nutné a nejvíce důležité – milovat Boha. Nepřestávat Ho hledat a začínat s tím znova a znova, abychom se pod rouškou zbožnosti nehonili za něčím jiným. **Kam půjde sbírka na NJ v Olešné?** Pokud něco zbude po zaplacení nutných výdajů, tak bych rád s vaší pomocí podpořil účast početných rodin při pěších pouti na Velehrad. **Kde vás nejvíc „tlačí boty“?** Moje chyby a charakterové nedostatky jsou jasné všem, kteří se mnou museli nebo musí žít. Proto bych odpověděl jejich slovy. U nás v rodině se ujalo označení „trhavé pohyby“, pan farář, u kterého jsem rok byl jako jáhen, by to asi nazval zbrklostí, roztržitostí. A to, za co se musíme učit stydět nejvíce (někde jsem nedávno četl, že lidé se často paradoxně stydí nejvíce za to, za co nemohou), tedy hřích, ten si nechám do zповědnice. **Na co se nejvíc těšíte?** Až to všechno budeme mít za sebou. **Co Vám udělalo v poslední době radost?** Na svatého Štěpána, při volbě stárka v Hodoníně, jsme všichni muzikanti, kteří jsem se tam sešli, hráli cimbálku. Při jedné písni jsem se tak dobře naladil na jednu notu, že jsme ze sebe a z nástrojů dostali, co tam nebylo. Jako kdyby zvuk byl najednou o 50 procent barevnější, jako kdyby ruce hrály o 50 procent lépe, rychleji a s menší námahou, a

-svět byl hned krásnější. Ale možná, že to na mně zapůsobilo tak moc jen proto, že jsem takovým radostem už trochu odvykl.

Co je pro rodiny podstatné, co potřebují, čím může církev rodinám pomáhat, jak to prožíváte ve své službě? Pro rodiny je důležitý duchovní život a ve službě to prožívám tak, že o tom mluvím se snoubenci. Říkám jim, že tělo a rozum dříve nebo později zchátrá, a proto na nich nemohou postavit svůj společný život. Jedinou skalou, na které mohou postavit svůj dům společného života tak, aby přetrval všechny bouře, kterých bude čím dál víc, je duše. Je nesmrtelná, věčně mladá, a proto je se zřetelem k ní na tom druhém vždycky možné poznávat něco nového a krásného, co se nikdy neomrzí.

Pozvánky.

18. pěší pouť na Velehrad. Severozápadní proud (do tohoto společenství jsou pozváni a účastní se ho poutníci z oblastí kolem měst a míst: Sebranice u Litomyšle, Bystré, Žďár n/Sáz, Nové Město na Moravě, Bystřice, Olešnice, Kunštát, Letovice, Boskovice, Ruprechtov) začíná se v neděli 19. 8. ve 14 hodin v Radešínské Svratce – pod vedením otců pallotínů a P. Pavla Habrovce. **Ve Vítochově v 19 hodin mše svatá. Vítochov v pondělí 20. 8. ve 12 hodin** - žehnání poutních křížků novým poutníkům a požehnaní na cestu, pak ze starobylého, krásného poutního cyrilometodějského Vítochova přes Vír (sv. Sedmipodčetníci) do Olešnice. V úterý 21. 8. ráno z Olešnice přes Letovice do Boskovic. Ve středu 22. 8. z Boskovic přes Sloup, Senetářov do Ruprechtova. Ve čtvrtek 23. 8. z Ruprechtova přes Rostěnice do Milonic. V pátek 24. 8. z Milonic přes Koryčany, horu sv. Klimenta do Boršic. V sobotu 25. 8. posílení poutníky, kteří přijedou za námi autobusy z Boršic na Velehrad. **Je třeba se přihlásit co nejdříve** u jáhna Ladislava Kince na níže uvedených kontaktech. Záloha na dopravu zavazadel, pití na cestě a další – 200 Kč, děti 100 Kč (děti z početných rodin a jejich rodiče neplatí – díky podpoře dobrodinců). **Sobotní pouť autobusem na závěrečnou etapu 18. pěší poutě na Velehrad - 25. 8. 2018** – do Boršic a společná poslední etapa na Velehrad. Záloha 250 Kč. Také na tuto pouť je nutné se co nejdříve přihlásit u jLK.

8. 9. 2018 – XV. pěší smírná pouť P. MUDr. Ladislava Kubíčka

Pouť na Turzovku - neděle 2. září 2018. Odjezd ze Žďáru n. S. (460 Kč) a z Nového Města n. Mor. (430 Kč). Neděle 9. září 2018 odjezd z Nového Města n. Mor. a z Bystřice n.P. (430 Kč). Ještě jsou volná místa, přihlášky co nejdříve u Václava Sustra.

Solné doly Wieliczka, Krakow, případně poutní místo Lagiewniky, Osvětim - 27.-28.10.2018. Cena 2200 Kč zahrnuje vstupy s česky mluvícím průvodcem, ubytování s polopenzí, dopravu. Informace a přihlášky - Václav Sustr, tel.: 777 640 961, mail: vaclav.sustr@post.cz

Plán poutí NJ na rok 2018 a výhled na rok 2019:

2018 11. říjen Velká Bíteš 13. listopad Jámy (biskup Z. Wasserbauer) prosinec Olešnice

2019 leden Velké Meziříčí únor Lysice březen Křižanov

duben Měřín květen Nové Veselí červen Jimramov

červenec srpen Žďár I září Radošín

říjen Bystré listopad Trpín prosinec Olešnice

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - pořadí je určováno heslem – kdo dřív přijde -

Srdečné pozvání na 225. pouť NJ – ve čtvrtek 13. září 2018 v 18 hodin do Pavlova - hlavním celebrant P. Mgr. Tomáš Šíma, farář v Olešnici, Černovicích a Rovečném.

Pán Bůh zaplatí za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 8. 2018. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Občasník - zpravodaj Nový Jeruzalém

Vydává: Římskokatolická farnost Rovečné, 592 65 Rovečné 14.

Zodpovědný redaktor : jáhen Ladislav Kinc, kinc@dieceze.cz, telefon: 606948970

Časopis je určen výhradně pro vnitřní potřebu farností a poutníků NJ.